

תוכן הענינים

ה	בענין שלא לשמח בקרבנות [האם פוסל מצד העדר הלשמה או דחה מחשבת הפוסלת]	סימן א
א	בשיטת רש"י בפסול שלי"ש בקרבנות	סימן ב
ד	ע"ד הרמב"ם והע"ב במחשבת שלי"ש בקרבנות צבור	סימן ג
ז	בענין זבחים שנשחטו לשם פסח	סימן ד
ח	בענין שיט"ו בעלים	סימן ה
כא	בענין הלאו ר"לא יחשב" במחשבת שלא לשמח	סימן ו
כו	בענין הלאו ר"לא יחשב" בתמאת שנשחטה לשם חולין	סימן ז
כת	עוד בענין תמאת לשם חולין	סימן ח
ל	עוד בענין תמאת לשם חולין [לענין תמאת מחו"ל בבעלים ששחטו בחזק]	סימן ט
לג	בקדושת הגב' [זבחים ד:'] דדוכא רשחיש שלי"ש לפסול	סימן י
לז	בענין "אם לא נדר נזבח יחא"	סימן יא
סא	בענין מחשבין מעבודה לעבודה	סימן יב
יג	עוד בענין מחשבין מעבודה לעבודה [האם הדין מחשבין מעליע מכיח שמחשבת שלי"ש	סימן יג
נ	דחה מחשבת הפוסלת ולא העדר הלשמה]	סימן יד

דברים אחדים

מה נכבד היום בו זוכים אנו להוציא לאור עולם דברי תורת כב' אבינו רוענו עמרת ראשנו זצ"ל מה שיגע וטרח בסוגיות החמורות שבמסכת זכאים ולהביאם בכרך אחד כראוי, לשמחת לב הלומדים התאים ומשתוקקים לכיאוריו ולדברי תורתו המשמחים את לומדיהם.

והנה כל עיקרו של חיבור זה נכתב ונתחבר בזמן שהיה כב' אבינו זצ"ל לומד ומקבל תורה מפי רבו המובהק מרן רבינו יחיאל מיכל פיינשטיין זצלה"ה, ונתן אבינו כל מאוייו וחשקו בתורת רבו הגדול לעסוק בה בעמל ויגיעה כדרכה של תורה, ועינינו ראו ולא זר היאך שינה לא נתן לעיניו ולא עלה על יצועו אלא יגע ועמל בלימודו בעיון רב והיה כותב כסדר כל דברי ומהלך השיעורים כשפה ברורה ובנעימה כדרכו בקודש, וכל רעיוניו ומחשבתו תדיר היו אופפים וסובבים אותו בענייני הסוגיות, וזכה להיות שקוע ודבוק בתורה באופן כה מרומם ונעלה עד שאחרי שהיה מסיים חק לימודו וכל סדר כתיבתו שבסוגיות החמורות שבמסכת זכאים תוך כדי תנומתו היו מרחשים שפתיו באותם הסוגיות שעסק בהם ונתן נפשו עליהם, וכל זה מרוב עיונו ועמילותו בלימודו. ותמיד היה רגיל על לשונו כי אותם הימים בהם היה לומד אצל רבו הגדול היו אלו ימים שטעם בהם טעם גן עדן בעולם הזה, וכל זה מרוב חשקו ודבקותו בתורת רבו.

ואף רבו הגדול זצלה"ה נתן עינו הטובה עליו והראה לו אהבתו הגדולה אליו והיה דן עמו רבות בלימודו ובעומק דברי תורתו, ופעמים שהוסיף ואמר כי זכות היא לו שזכה להעמיד תלמיד הגון כאבינו זצ"ל.

ומכח מה שהיה כב' אבינו זצ"ל נותן ומוסר נפשו על תורת רבו, זכה לעסוק בסוגיות החמורות בגמ' שכת בשמעתתא ד"ח דבר ולקבל תורה מפי רבינו זצלה"ה בענינים עמוקים אלו, ובו בחר רבו הגדול להעלות את כל סדר מסירת הדברים עלי ספר כפי הכנתו הבהירה, ומתוך כתיבת יד אבינו זצ"ל היו נלמדים כל עיקרי הדברים, וזכה כב' אבינו זצ"ל בסוף ימיו מכח השתדלותו הרבה, שיהיה החיבור הזה שיגע ועמל בו עד מאד לאין ערוך יוצא לאור עולם כראוי כפי שכתב וסידר את הדברים על מכוונם.

ובעוונותינו לא זכינו עוד שיהיה עמנו כב' אבינו זצ"ל להנחילנו וללמדנו תורת חיים כמתק שפתיו, זאת נחמתנו בעניינו כי דברי תורתו עומדים לנו לעד ובהם נמצא כח ונוחם להוסיף חילים ללימודה של תורה.

והנה בשעתו הרפים אבינו זצ"ל ד' ספרים בפני עצמם, ספר מזבח מקדש על עניני פרק זה, וב' חלקים ספר לשרת בקודש על עניני שחיטה והעלאה בחוץ, וספר נטעי שושנה

סימן י"א

בעניין כלי שרת מהו שיקדשו פסולין ליקרב

א

אם יעלו ואי"ז מעניינא דהקידוש כל"ש) ולא מהני זריקה
דדס שנחקדש בכל"ש להעלות אימורין לכתחילה,
ובלקו"ה כחב דכן היא דעת הרמב"ם (פ"ג סוה"ת
ה"ט) דקידוש כל"ש לפסולין מהני רק לדס, ולא להמיר
אימורין בהקטרה ולא כדעת רש"י. וז"ב במאי פליגי.

(ב) והנה החוס' הקשו לדעת רש"י דס"ל דדס פסול
שנחקדש בכל"ש, אהני ל"י הקידוש שיהי' זריקתו נמשנת
זריקה מעליא ולהמיר אימורין בהקטרה, מהא דתנן (פד,
ב) הלן והיוצא והטמא ושנשחט מו"ן לזמנו וחו"ן לתקומו
אם עלו לא ירדו, משמע הא לכתחילה לא יעלו, ואע"ג
דנחקבל הדס בכשרות בכל"ש (דהרי רש"א דמתני' איירי
באימורין שנפסלו ולא איירי מדס פסול) והרי לדעת
רש"י כל שנחקבל הדס ונחקדש בכל"ש, מהני זריקה שלו
להעלות אימורין לכתחילה, וא"כ אמאי לא מהני זריקה
בפסולין אלו להעלותן לכתחילה. ובמור"א (והגה"ט פ"ו
סקי"ג) הוסיף להקשות מהא דהקשו בגמ' (פד, ב) על
קרנן שהיתה לו שעה"כ ונפסל אחר זריקה דאיתא
בברייתא דמדמים האימורין, והקשו בגמ' מדין למה לי
הרי אינן נקטרין, וא"כ מבואר דגם במקום שהיתה
קבלה זריקה כשרה, מ"מ אימורין שנפסלו אין עולים
לכתחילה, ולשיטת רש"י קשה אמאי לא מהני קידוש
כל"ש דהדס להעלות אימורין לכתחילה.

והנה בטערת הקודש כחב בביאור דעת רש"י (דקנ"ג)
פסולין זרקו כשרין מהני להעלות אימורין לכתחילה,
וזרקו פסולין לא), ח"ל פירוש דבשלמא אם לא היה פסול
רק בקבלה מאחר דהכלי מקדש את הפסול אי"כ אין על
הבשר שם פסול כלל, והיינו עפ"י מאז שכתב רש"י ז"ל
(מנחות יד, ב) ד"ה קבלה והולכה וכו' דקבלה איתא
מתרת, רק לזרך זריקה היא עי"ש, וא"כ נתי דנשקבל
פסולין והדס נחקדש, ע"י הכלי דהו"ל עלו לא ירדו.

(א) ובחים פו, א. בעא מיני ר"ל מר' יוחנן כלי
שרת מהו שיקדשו את הפסולין, א"ל תנימיה כשם
שהמזבח והכנש מקדשין את הראוי להן כך כלים מקדשין
את הראוי להן, א"ל לכתחילה ליקרב קמבעי לי, הא נמי
מנינא שקבלו פסולין זרקו את דמו, מאז לאו שקבלו
פסולין זרקו פסולין, לא, שקבלו פסולין אי"כ זרקו
פסולין. ופירש רש"י ח"ל מאז לאו שקבלו פסולין והדר
זרקו פסולין, ולמה לי זרקו מקבלה איפסלא לה, אי לאו
לאשמועינן טעמא דזרקו פסולין הוא דהווי אברים בתורת
אם עלו לא ירדו, ולכתחילה לא יעלו, דאיפסל בשר
זוריקת פסולין, הא זרקו כשירים לכתחילה נמי יעלו
האברים זוריקה מעליא היא, ואע"ג דקבלו פסולין,
משום דקדשו כלי שרת לזרוק לכתחילה. עכ"ל רש"י.

ומבאר בדברי רש"י דר' יוחנן דס"ל דכל"ש מקדשין
את הפסולין לכתחילה ליקרב, הוא בתרתי, חדא דמהני
קידוש כל"ש להדס שיהי' מרק לכתחילה, ועוד דהך
זריקה חשיבא "זריקה מעליא" ומתרת אימורין בהקטרה
לכתחילה, והקטרת האימורין אי"ז מתורת אם עלו לא
ירדו, אלא דנקטרין לכתחילה.

אבל בתוס' (סו, ד"ה כל"ש) מבואר דאף למ"ד דכל"ש
מקדשין דס הפסול ליקרב לכתחילה דהווי רק על הדס
עלמו שיהי' מרק לכתחילה, אבל זריקה זו לא תועיל
להמיר אימורין בהקטרה, ח"ל שם בסוה"ד, כלומר
שקבלו פסולין אם עלה הבשר לא ירד והדס יעלה וזרק
דכלי שרת מקדשין לכתחילה ליקרב וכו'. עכ"ל. ומבאר
דחא דכל"ש מקדשין לכתחילה ליקרב מהני רק שהדס
יעלה וזרק, אבל דין האימורין הוא שאם עלו (בדיעבד)
לא ירדו (וחו"ו מדין קידוש מונח שיהי' חל על האימורין